

2017 nagy évfordulói

500 évvel ezelőtt vette kezdetét a reformáció

1517. október 31-én Luther Márton áldozópap, az erfurti sarutlan ágostonosok rendjének tagja a wittenbergi vártemplom búcsúja alkalmából kifüggesztette a templom kapujára 95 tételét tartalmazó meghívását egy nyilvános disputációra. Ezzel vette kezdetét a *protestáns lázadás*, amely a *Sola scriptura* (egyedül az Írás – az egyházi tanítóhivatal és az értelem munkája nélkül, a Szentírás önmagát értelmezi); *Sola fides* (csak a hit a megigazulás forrása, a belőle szükségszerűen fakadó jócselekedetek nélkül, Jakab levele téved) és *Sola gratia* (csak a kegyelem ad megigazulást – az áteredő bűn velejéig megrontotta az emberi természetet, ezért csak rosszat képes tenni) eretnek tanításaira épül. Luther végső soron megtagadta többek között az Egyház egy, szent, katolikus és apostoli voltát, a pápa legfőbb tanító, megszentelő és kormányzó hatalmát, az egyházi rend szentségét, a szentmise engesztelő áldozati jellegét, és relativizálta az Úr valóságos jelenlétét a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Luther meghirdetett nézetei és személyes életpéldája széles kaput nyitott a katolikus Egyház és hite és tanítása ellen való protestálás megannyi – egymásnak is ellentmondó – változatának, millió és millió lelket szakítva ki, rabolva el mindmáig az Egyháztól. A protestantizmus emberközpontúságot hirdetett, a figyelmet a földiekre irányította, miközben eltávolította a Szentséget és az eszkatológikus távlatot. Isten az égben lakik, vagy pedig immanens, de semmiképp sem szentségi valóság, aki azért van jelen közöttünk Egyházában, hogy tanítson, megszenteljen és az örök életre vezessen minket. Az Egyház lényegének megtámadása Krisztus lényegének a megsértésével jár. Miközben megveti az Egyházat és Szűz Máriát, legmélyebben a megtestesülés titkát értelmezi félre. A protestantizmus szétszakította a test és szellemi lélek eredendő egységét, ezzel az igaz vallásosságot alapjaiban támadta meg. Eszmei értelemben beágyazott a szekularizációnak, a relativizmusnak, a laicizmusnak, az individualizmusnak, a kapitalizmusnak, és a materializmusnak.

A protestáns eretnekségek egy jelentős része a II. vatikáni zsinat óta behatolt és teret nyert a katolikus Egyházban. A konciliarizmus, a szentmise engesztelő áldozati jellegének és a pap áldozatbemutató szerepének háttérbe szorítása, a kézbeáldoztatás, a szentélyek és oltárok lebontása és a protestáns imaházak úrvacsoraasztalaihoz hasonlóvá alakítása, mind-mind jellemző protestáns elemek. Az Oltáriszentség félre tétele és a pap középre helyezése, az áldozatbemutatás nép felé fordítása, az oltár decentralizálása, a nők szentélybe engedése, a női felolvasás, ministrálás, áldoztatás elterjesztése, a profanizálás, a liturgikus szabályok minduntalan megfigyelhető semmibe vétele, a boldogságos Szűz Mária, a szent angyalok és a szentek tiszteletének a háttérbe szorítása stb. jelzik a protestáns tévtanok betörését és széles körű elterjedtségét. Luther érdemeinek a dicsérete és a protestáns forradalom rehabilitálása napjainkban szentszéki szinten zajlik, és pápai megnyilvánulások erősítik.

300 évvel ezelőtt alakult meg a modern szabadkőművesség

1717-ben négy londoni szabadkőműves páholy egy meghatározott, komoly okkal gyűlt össze a nyári napforduló idején, Szent Iván – Keresztelő János születésének – napján, **június 24-én** a Szent Pál-székesegyház területén levő a Lúdhoz és Rostélyhoz címzett („*Goose & Gridiron*”) fogadóban: megalapították *Anglia Nagypáholyát* (Premier Grand Lodge of England), a többi kőműves egyletektől különválva. Ez az esemény tekinthető a modern szabadkőművesség születésnapjának. A francia szabadkőművesek 1889. július 16–17-én, a francia forradalom 100. évfordulóján tartották Párizsban az első nemzetközi kongresszust, ahol megfogalmazták a szabadkőművesség célját, az ateista világtársaság létrehozását, és az eszközt, ami nem más, mint a vallás (a katolikus Egyház) és a monarchiák megdöntése.

A szabadkőművesség báránybőrbe bújt farkas. Emberiségről és toleranciáról beszél, de a kinyilatkoztatáson, a hiten és a valláson is „fölülemelkedő”, egyes irányzataiban egészen

nyíltan egyházellenes volta és világhuralmi törekvései leleplezik az önmagában is elborzasztó emberközpontúságát. A szabadkőművesség tagadja a Szentháromság Egy Istent, helyette a Világ Nagy Építőmesteréről beszél; elutasítja a Teremtőt, helyette Őserőt és Ősalapot mond, az anyagot tekinti örökkévalónak. Tagadja az egy igaz vallás és a dogmák (hitigazságok) lehetőségét, helyette vallásszabadságot, szabadgondolkodást, emberközpontúságot, relativizmust és indifferentizmust hirdet. Tagadja a kinyilatkoztatást és az értelem igazságfelismerő képességét, helyette deizmust, panteizmust, racionalizmust és agnoszticizmust képvisel. Tagadja Krisztust, aki az élő Isten Fia és a világ Megváltója, az Út, az Igazság és az Élet. Az objektív igazságot elveti, eszkatológiával nem törődik, helyette az evilági jólét és hatalom érdekli. Úgy beszél „emberségről” és „toleranciáról”, valamint a természetes erkölcsi normák megtartásáról, mintha e törvényeknek semmi köze nem volna Istenhez, akit mint önmagát Krisztusban kinyilatkoztató Abszolútumot tagad. Miközben a személyes vallásosságot a „tolerancia” nevében magánügynek tekinti, addig a hierarchiájával, titkos tanaival és szertartásaival egyetemes érvényű álvallási struktúrát épít. A szabadkőművesség világnézete (Isten- és emberképe) döntő pontokon ellenkezik a katolikus Egyház hitével és tanításával. Katolikusként részt vennie benne halálos bűn. A szabadkőművesség – irányzattól függő nyíltsággal – elveti Krisztus Egyházát, tagadja a katolikus kereszténység igaz vallás jellegét. Az Egyház társadalmi és politikai befolyásának teljes megszüntetéséért harcol.

A kinyilatkoztatással, az igazsággal, a vallással és az Egyházzal nyíltan szembemenő szabadkőművesség alapjaiban támadja meg és oldja fel az Isten-ember kapcsolatot. Célja egy ateista világtársaság és egy világkormány, egy új világrend létrehozása, egységes világvallással, melynek középpontjában látszólag a humanizmus, a piedesztára emelt, Isten nélküli ember áll, valójában pedig az embernek hízogó Sátán. A szabadkőművesség tehát voltaképpen egy önmegváltásra, önistenítésre ösztökélő, alapjaiban hitellenes és sátáni ihletésű („*olyanok lesztek, mint az Isten*”, vö. Ter 3,5) társulat, amely Krisztus és az Egyház tagadásával és az ember istenítésével a hazugság atyjának (vö. Jn 8,44) áldoz.

A szabadkőművesség e nagy évfordulója idén újholdra esik, ami okkult értelmezésben is nagy jelentőséggel bír. A szabadkőművességnek még soha nem volt akkora befolyása a katolikus Egyházra, mint amekkora jelenleg van. Krisztus és az Egyház egyetlen üdvözítő voltával szemben, a megtérés feltétlen szükségének hirdetésével ellentétben, a vallások egyenlőségét és az emberi erőfeszítéssel létrehozható igazságos és békés világot állító hamis ideológia szolgálatában látunk manapság nem kevés főpapi megnyilvánulást, de Krisztus nélkül emlegetett világbékéről, hit és keresztség, megigazulás nélküli istengyermekségről hallunk ma egyes pápai megnyilatkozásokat is.

100 évvel ezelőtt tört ki a bolsevikok forradalma

1917. november 7-én (a Julián-naptár szerint október 25-én) Oroszország akkori fővárosában, Petrográdban (ma Szentpétervár) győzedelmeskedett a Lenin és Trockij vezette bolsevikok által szervezett felkelés, mely a hatalmat a szovjetek – vagyis munkástanácsok – kezébe tette le. A hatalomátvételt követően a bolsevikok hamarosan kisajátították az irányítást, és egy diktatórikus rendszert építettek fel, melyet a szovjetek hálózata révén – majd egy négyéves polgárháború árán – az egész birodalomra kiterjesztettek. Eszmei értelemben ez a bolsevik forradalom szülte meg a Szovjetuniót.

A *kommunizmus* sátáni csapás, amelyet csalétek gyanánt megint csak az emberközpontúságot hirdeti az igazságosságnak, egyenlőségnek és testvériségnek – francia forradalomtól eredeztethető – áleszményeivel.

A *dialektikus és történeti materializmus* a kommunizmus alapeszméje. E tan szerint egyetlen valóság az anyag a maga vak erőivel. A növényekhez és az állatokhoz hasonlóan az emberi társadalom sem egyéb az anyag egyik megjelenési formájánál, amely az erők örökös harcában

ellenállhatatlan kényszerűséggel fejlődik a végső kifejtet felé, ami az osztályok nélküli társadalom. Ebben az ideológiában természetesen nincsen hely Isten számára. Nincs különbség szellem és anyag közt, sem a lélek és test között. Nincsen élet a halál után, nincsen feltámadás és végítélet s ezért alaptalan az örök élet reménye.

A kommunizmus egyenlőség-eszméje lerontja a legalapvetőbb emberi kapcsolatokat is. Mivel az embereknek egymás között való viszonyában a teljes egyenlőség elve áll, amely tagad minden Isten által rendelt rangfokozatot és tekintélyt. Tagadja az egyházi méltóságot, a társadalmi különbségeket, de a szülői tekintélyt és a házasságban a férfi tekintélyt is épp úgy, mint a felnőttekét a gyermekek fölött. A kommunizmus egyedül a társadalmi közösséget, mint első és egyetlen jogforrást ismeri el feljebbvalónak, ami Istentől elszakítva megint csak a Sátán uralmát jelenti.

A kommunizmus követte a protestantizmus és a szabadkőművesség egyházellenességét, beágyazott az ateizmusnak, a materializmusnak, a laicizmusnak, a feminizmusnak, az abortusz és az eutanázia gyilkos eszméinek, a genderizmusnak, lerombolta a vallásos életet, a hit és az értelem egységét a tudomány, a politika és a művészetek területén, és szétzüllesztette a házasság és a család intézményét. A kommunizmus nyíltan ateista és materialista, amely tagadja Istent, és gyűlöli Krisztus Egyházát. Az embert dolgozó állatnak tekinti, az igazság metafizikai és teológiai fogalma számára ismeretlen, egyedül „a nép szava” számít. S bár a Szovjetunió, mint politikai és gazdasági entitás összeomlott, észre kell vennünk, hogy a tévtanai ma mégis szélteben-hosszában jellemzik korunk modern társadalmait.

A kommunizmus tanai az Egyház benső életébe is beszivárogtak. Az egyházi tekintély elvetése részben ugyanazon az ideológiai alapon jelenik meg, amit a kommunisták is képviseltek: az isteni hierarchia, a Krisztustól való rendeltség és a szentség bennfoglalt és/vagy kifejezett tagadásán. A modernista teológiában erősen jelen van a feminizmus, különösképpen a „női papság” burkolt vagy nyílt fölemlegetésével. A feminizmus teret nyer a liturgikus életben is (nő felolvasók, ministránsok, áldoztatók). A történeti materializmus fellelhető az egyházi tudományos és szellemi életében. A szentírástudományt, a krisztológiát, de az egyetemes üdvtörténetet sem lehet ma már nem evolutív módon értelmezni. A kommunizmus hatása alatt fogalmazták meg a „fölszabadítás teológiáját”, amely a II. vatikáni zsinat után kialakult „keresztény–marxista párbeszéd” kezdete óta folyamatosan terjed, hatása mindmáig igen erős. A kommunizmus elhitette, hogy ez a világ azért van, hogy az ember ezen a világon, a maga erejéből képes kialakítani a békét és a jólétben élni. Ami igazi tragédia, hogy ezt a nézetet – az igazságosság és a világbéke emlegetését az egy igaz Isten és az egyszülött Fia, Jézus Krisztus nélkül, az egy igaz Egyház és az egy igaz hit nélkül – ma katolikus főpapoktól halljuk viszont, sőt szentszéki, pápai szinten hallunk megnyilatkozásokat igazságosságról és békéről a megtérésre való sürgető meghívás és a figyelemnek az égiekre (vö. Kol 3,1–2.) való ráirányítása nélkül.

„Ahol azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem” (Róm 5,20)

Három egyszerű pásztorgyermek, Lucia 10, Ferenc 9, Jácinta 7 éves, mikor 1916 tavaszán a juhok őrzése közben egy fénylő ifjú jelent meg előttük, aki a Béke Angyalának nevezte magát. Az első jelenést még további kettő követte. A látnokoknak az Oltáriszentség előtt leborulva, a Szentháromság szüntelen imádatával és engesztelésével, Jézus Szentséges és Mária Szeplőtelen Szíve által, szakadatlan imádsággal és engeszteléssel kell viseltetniük a sok bűnért, mellyel Istent bántják meg és kérniük kell a bűnösök megtérését. Ennek módját a szent angyal tanítja meg a gyermek látnokoknak: „Mindent alakítsatok áldozattá.”

100 évvel ezelőtt, **1917. május 13-án** vasárnap jelent meg első alkalommal a Szűzanya Fatimában. A Szent Szűz így tanította a gyermekeket imádkozni: *„Jézusom! Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért s a Szűzanya Szeplőtelen Szívén tett sérelmek jóvátételéért.”* Vezeklést, engesztelést, a rózsafüzér imádkozását, áldozathozatalt kért tőlük. a

Szűz látomásban megmutatta a kárhozat helyét. A Szűzanya utolsó, hatodik jelenésére 1917. október 13-án szombaton került sor. Ekkor történt a napcsoda, amelynek legkevesebb harmincezer ember volt közvetlen tanúja. Az egyházi kivizsgálás nyomán (1958) minden igaznak bizonyult Fatimában. A fatimai jelenések befejeződtek, de Lucia életében Mária többször megjelent még, s ilyenkor mindig kérésekkel fordult hozzá. A Fatimai Szűzanya kérte az elsőszebati ájtatosságot, továbbította Jézus akaratát Szűzanya Szeplőtelen Szívének tiszteletére, és Isten felszólítását a Szentatyának, hogy a világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szűz Mária Szeplőtelen Szívének.

A fatimai jelenésekhez egy sokkal korábbi jelenés is kapcsolódik. Jézus 1689. június 17-én látomásban jelent meg Paray-le-Monial vizitációs kolostorban *Margareta Maria Alacoque* nővérnek (1647–1690), és megmutatta neki Isteni Szívét azzal az utasítással, hogy üzenetben közölje a francia királlyal, hogy Franciaországot ajánlja fel Szentséges Szívének. A napkirály, XIV. Lajos azonban vonakodott teljesíteni az Úr kérését. Napra pontosan 100 évvel e látomás után, 1789. június 17-én lázadt fel a Harmadik Rend a király ellen, mely nap a francia forradalom kezdetének számít. Ez megpecsételte a királyság bukását, amivel a pápaság is elvesztette egyik legfontosabb védelmezőjét. A XVI. Lajos királyt a lázadók megfosztották hatalmától és lefejezték, továbbá az örült forradalom során az Egyházat is irtani kezdték: klerikusok ezreit, fiatal szerzeteseket és szerzetesnőket küldtek nyaktiló alá, vagy lőttek agyon. A pápaság és a szerzetesség soraiból további ezreket hurcoltak el rabszolgamunkára, és tízezreket üldöztek el az országból.

250 évvel a látomás után, 1931. augusztus 29-én az Úr Jézus látomásban Fatimában is megjelent, és közölte Lucia nővérrel: „*Add tudtára szolgálaimnak [a pápáknak]: Mivel Franciaország királyának példáját követik és kérésem teljesítését halogatják, a szerencsétlenségben is őt fogják követni.*” (Forrás: Frère Francois de Marie des Anges: *Fatima, Joie Intime, Événement Mondial* 1993. In: katolikus-honlap.hu) Mi volt Franciaország királyának szerencsétlensége? Királyságának elvesztése. Mi lesz az Úr Jézus szolgálainak szerencsétlensége? A pápaság elvesztése?

Krisztus nem sokkal később ismét megjelent Luciának, és ezeket mondta: „*Nem akartak hallgatni a követelésemmre... Miként Franciaország. Oroszország addigra az egész világon elterjeszti tévtanait, amivel háborúkat és az Egyház üldözését idézi elő.*” (Uo.)

A késedelem 40 éves bolsevizmust, háborúkat és egyházüldözést okozott, a marxizmus-leninizmus pedig az egész világot meghódította. Alakul az új világrend, a globális kormányzás és az egységes világvallás. A nagy csata igazi tétje, amely a politika megértéséhez épp úgy kulcs, mint az Egyházban történtek értelmezéséhez, nem más, mint a lelkünk üdvössége.

Fülep Dániel
(TCs XXII/3)